

ROERKERKNIEUWS IN CORONATIJD

editie 95 (31 december 2021) – www.roerkerken.nl

Zalig nieuwjaar!

Aan het begin van het nieuwe jaar kent men op veel plaatsen de traditie van het 'driekoningen-zingen', dat kinderen verkleed als koningen al zingend aan ieder huis-(gezin)Gods zegen brengen. Vandaar ook de zegenspreuk: 'Christus Mansionem Benedicat' – Christus zegene dit huis, waarvan de beginletter C M B ook staan voor de namen van de drie koningen: Caspar, Melchior en Balthasar. Er is een legende die vertelt hoe de drie koningen later door de apostel Thomas in Perzië zijn gedoopt. Keizerin Helena, die ook al het kruis waaraan Christus gestorven was, had teruggevonden, zou hun relieken naar Constantinopel hebben overgebracht. Vandaar zouden ze in de zesde eeuw naar Milaan zijn overgebracht. Daar zouden ze tot in de twaalfde eeuw blijven. Het was keizer Frederik Barbarossa die de relieken schonk aan zijn kanselier, de Keulse bisschop Rainald von Dassel, 'als dank' (zo heet het) 'voor onvergetelijke en onbetaalbare diensten'. In feite was het omdat Frederik door Rainald krachtig was geholpen bij diens pogingen de weerbarstige stad Milaan te veroveren. Frederik hoopte (zo zei hij), dat de stad Keulen door zijn geschenk de gelukkigste toekomst tegenmoet ging die maar denkbaar was. De tocht van de drie koningen was vol gevaren. Rainald moest op zijn hoede zijn, want ook anderen hadden het op zijn kostbare schat gemunt. Van Milaan ging het eerst richting Bourgondië; vandaar in ononderbroken dag- en nachtmarsen rechtstreeks naar het noorden. De sporen van de tocht werden overal zorgvuldig uitgewist. De hoeven werden achterstevoren onder de zolen van de rij- en trekdieren geslagen. Allemaal om roofzuchtigen te misleiden. Slechts hier en daar vindt men nog een spoor van de eigenlijke route. In Estrabonne bij Besançon bevindt zich nog een wonderdadige Driekoningenput; in Longueville, precies één dagreis verder, een Driekoningenpoort; en opzij van de route in een huis in Schwäbisch Gmünd een inschrift: "als men vanaf Christus' geboorte 1164 jaren verder telt, werden de heilige drie koningen van Milaan vervoerd; ze lagen één nacht in dit huis". Aangekomen bij de Rijn te Remagen zond Rainald boodschappers vooruit om te melden dat ze eraan kwamen. Op 23 juli 1164 trok hij plechtig de rijkversierde stad binnen. De toeloop van volk, ridders, edelvrouwen en geestelijken die dat teweeg bracht had men nog nooit gezien. Thans bevinden de relieken zich in een gouden schrijn in het hoogkoor van de Dom. De drie koningen gelden als de patroonheiligen van Keulen; in het Keulse stadswapen vinden we hun drie kronen afgebeeld.

Heilig Jaar ter ere van Pater Karel van St. Andries (1821-1893)

Ieder jaar op 5 januari wordt de heilige pater Karel (Houben) herdacht, de Munstergelener die in 1893 in het Ierse Dublin in geur van heiligheid overleed. In 1988 werd hij zalig-verklaard, in 2007 heilig. Omdat het op 11 december j.l. precies tweehonderd jaar geleden was dat hij werd geboren, riep paus Franciscus te zijner ere een 'heilig jaar' uit, een jaar dat wordt gehouden van 11 december 2021 tot en met 5 januari 2023. Alhoewel paus Franciscus er al heel wat heeft uitgeroepen, is en blijft een heilig jaar toch altijd iets bijzonders, zeker als het ter ere van een (Limburgse) heilige is. "Blijkbaar vindt Rome het eren van de pater heel belangrijk", aldus de woordvoerder van ons bisdom. Het heilig jaar wordt niet alleen gevierd in zijn geboortehuis in Munstergelëen, maar ook in het klooster van Mount-Argus in Dublin waar hij jarenlang woonde en werkte en op 5 januari 1893 kwam te overlijden, 71 jaar oud. Johannes Andreas Houben werd op 11 december 1821 in het Limburgse plaatsje

Munster-geleen geboren, op de ouderlijke Molen aan de Geleenbeek. Hij volgde de middelbare school in Sittard, voor die tijd een zeldzaamheid! Na zijn militaire dienst trad hij in 1845 in bij de Passionisten in België waar hij de kloosternaam Karel kreeg en eind 1846 geprofest werd. Eind 1850 werd hij op 29-jarige leeftijd priester gewijd. Eerst zond men hem naar Engeland om de katholieken, die daar in de minderheid waren, geestelijk bij te staan. Later kreeg hij de opdracht om mee te helpen een nieuwe vestiging van zijn congregatie te stichten in de Ierse hoofdstad Dublin. Hij staat te boek als ijverig zielenherder, helper in de nood en wijs biechtvader. Anton van Duinkerken schrijft over hem: "De eenvoud was bij hem de natuurlijke bronwel van de goedheid en de gemoedelijkheid, die zich door beproevingen en ascese uitzuivert tot bovennatuurlijke liefdadigheid". Zijn leven stond in het teken van de verzoening der christenen, een bittere noodzaak in een Ierland, dat verscheurd werd door de haat tussen protestanten en katholieken. In 1935 stichtten de passionisten in zijn geboortehuis een gedachteniskapel, die hoe langer hoe meer pelgrims trok. In 1954 werd in de schuur de Pater Karelkapel ingericht die nu nog altijd vele bezoekers en pelgrims trekt. Mensen worden nog altijd geraakt door deze rustige en stille plek aan de Geleenbeek die de herinnering aan Pater Karel levend houdt, de man die halverwege de 19e eeuw bekend werd als 'de man met de zegenende, helende handen'. In de geest van Pater Karel die mensen hoop geeft en troost is deze Kapel een plek voor ieder die heil en genezing zoekt. Naast de kapel is er een intiem bezoekerscentrum met winkeltje te vinden, een klein museum én een ontmoetings- en stiltetuin.

Gedachten over het christelijk onderwijs in deze tijd

Volgens Kees Boele, die onlangs een boek schreef over christelijk onderwijs in een seculiere structuur ('Van zuil naar zout') hebben christelijke scholen een taal voor problemen die in deze tijd problematisch zijn (geworden) en die moeilijk verwoord kunnen worden. Het gaat in het Evangelie om genade voor gebrekkige mensen, voor zondige mensen. Dat is een enorm bevrijdende boodschap: er is genade voor jou, je mag er zijn, ook al faal je. Wat is in deze cultuur de norm?: 'Als je faalt gaat je kop eraf'. Het wemelt van de rapporten over stress en eenzaamheid onder jongeren, over prestatiedruk, zelfs al in het basisonderwijs. We leggen zoveel druk op die jongeren, ze moeten excelleren en vooral beter en mooier worden, het is nooit goed genoeg. Maar het feit dat je als mens kunt falen, fouten maakt, tegenslag en soms ook een kwade neiging hebt, past niet in dat model. Christelijk onderwijs is veel meer dan overdracht van kennis over geloof. Die moet volgens Boele vooral in het gezin plaatsvinden. Hoe degelijk het godsdienstonderwijs ook is, kinderen beseffen pas wat het geloof betekent als hun ouders het voorleven. Al staat de vrijheid van onderwijs onder druk, Boele denkt niet dat het onderwijs op levensbeschouwelijke grondslag onder druk staat. Wel maakt hij zich zorgen over de interpretatie: het idee leeft dat de wet christenen bevoorrecht, maar dat is niet zo. Artikel 23 van de grondwet, dat de vrijheid van onderwijs garandeert, is geen christelijk, maar een liberaal artikel, aldus Boele. "Het biedt iedereen bescherming in hun rechten tegen de inmenging van de staat. Nu ontstaat de gedachte: onderwijs is neutraal, maar neutraal onderwijs bestaat niet. Je hebt altijd een referentiekader, een geloof, een overtuiging die voor jou heel belangrijk is. Het is een groot gevaar dat de dominante waarde 'gewetensvrijheid' wordt vervangen door een dominante waarde 'vrijheid van meningsuiting'. In de praktijk gaat dat betekenen dat de meerderheid bepaalt wat jij redelijkerwijs zou mogen vinden. Die onderwijsvrijheid was bedoeld om het onderwijs te vrijwaren van de inmenging van de staat en staatspedagogiek". Geen voorrecht dus voor christenen, maar voor iedereen (KN).

Personalia

Op vrijdagmiddag 24 december j.l. werd in de St. Matthiaskerk van Posterholt de uitvaartdienst gehouden van **Anna Maria Gertrudis (Mia) Engelen-Smitz (1934-2021)**. Geboren en getogen in Posterholt, op de ouderlijke boerderij bij de Witte Molen, bleek ze al op jonge leeftijd goed te kunnen leren, maar na de lagere school zat er voor haar niets anders op dan op de boerderij mee aan te pakken. In 1964 trouwde ze met Jan Engelen (1934-2017) uit Herkenbosch en samen stichtten zij in Posterholt een gezin dat in 1969 werd uitgebreid met dochter Nicole. Terwijl haar man Jan bij de technische dienst van DSM de kost verdiende, zorgde Mia voor het huishouden en de opvoeding van dochter Nicole. Vertrouwd met het buitenleven als ze was, zou ze er echter nog jarenlang bij haar tweelingbroer Nij (1934-2010) een eigen groentuin op na houden, waar met name asperges en rabarber werden geteeld. Ze had een zwak voor mensen die zorg nodig hadden; zo was ze een tweede moeder voor haar nichtje Marlou. Jaarlijks gingen ze met de hele familie Smitz op vakantie; daar werd niet alleen lang van te voren naar uitgekeken, maar ook nog lang daarna van genoten. Wandelen en fietsen behoorden tot haar geliefde bezigheden, terwijl ze zich binnenshuis graag bezig hield met handwerken en breien. Nadat Jan in 1990 met de VUT was gegaan, stonden ze altijd klaar voor hun dochter Nicole en haar gezin. Er braken zware tijden aan toen haar man Jan begon te dementeren; toen het thuis niet meer ging moest hij opgenomen worden op Camillus waar hij een half jaar later, begin 2017, kwam te overlijden. Niet lang daarna begon ze zelf met haar gezondheid te sukkelen. Dat was er ook de oorzaak van dat ze afgelopen voorjaar in woonzorgcentrum Bergh moest worden opgenomen, waar er op zondag 19 december een einde aan haar leven kwam. Na de uitvaartdienst volgde in Roermond de crematie.

Op dinsdagmiddag 28 december j.l. namen we vanuit de St. Martinuskerk van Vlodrop afscheid van **Johanna Gerarda (Geertje) Goldsmits-Lokhoff (1928-2021)**. Geboren en getogen in Breda, als 5^e in een gezin met tien kinderen, ging ze al op jonge leeftijd uit werken, onder meer bij de bekende Bredase lunchroom Ruteck's. Daar in Breda leerde zij ook Jan Goldsmits (1925-2012) uit Vlodrop kennen die daar zijn militaire diensttijd doorbracht en in de periode van hun verkering naar voormalig Nederland-Indië werd uitgezonden. Na hun huwelijk in 1954 woonden ze ook nog even in Breda, om van daar toch al gauw naar Vlodrop te verhuizen, hetgeen voor Geertje een grote overgang was. Daar in Vlodrop werd in 1964 ook hun enige dochter Marjo geboren. De jaarlijkse vakantie naar Domburg was de gelegenheid om de familie uit Breda weer eens te zien. Ze verkeerde graag onder de mensen. Daarom werd ze lid van een gym- en dansclub. Later, vooral sinds haar man rond zijn 62^e met de VUT ging (hij werkte meer dan 25 jaar bij DSM) werd er vooral samen gefietst, terwijl Geertje de laatste jaren graag deelnam aan activiteiten van de Vrouwenbond en de Zonnebloem. In de jaren negentig verruilden ze hun huis aan de Bergerweg voor een bejaardenhuisje aan de Kasteelweg, waar ze genoten van hun tuintje en het uitzicht op het kasteel(-park). Toen haar man Jan met zijn gezondheid begon te sukkelen was Geertje het die hem verzorgde. Toen dat thuis niet meer ging werd hij in het voorjaar van 2012 opgenomen in zorgcentrum Bosscherhof waar hij echter twee dagen later al kwam te overlijden. Vanwege haar eigen verslechterende gezondheid kwam Geertje anderhalf jaar geleden zelf in zorgcentrum Herte terecht, waar een longontsteking twee maanden geleden het einde van haar leven inluidde. Ze kwam er op zondagmiddag 19 december te overlijden. Na de uitvaart volgde in Roermond de crematie.

Op vrijdagmiddag 31 december j.l. deden we vanuit de Berger basiliek **Mathieu Karel Gerard Joseph (Sjef) Vaessen (1936-2021)** uitgeleide. Geboren en getogen in Klimmen (Dolberg) leerde hij van huis uit de kneepjes van het boerenvak. Nadat hij eerst op het laboratorium bij DSM emplooi had gevonden, maakte hij uiteindelijk de overstap naar het Landbouwbelang naar Roermond, dat hem gezien zijn agrarische achtergrond beter lag. Hij was inmiddels in 1961 getrouwd met Mia Kuipers uit Oirsbeek en na een paar jaar in Neerbeek te hebben gewoond, verhuisde hij in verband met zijn werk in Roermond naar St. Odiliënberg waar ook zoon Camille (1968) verder zou opgroeien. Bij het landbouwbelang hield hij zich bezig met de samenstelling van het veevoer en de inkoop van de grondstoffen daarvoor. 's Morgens zat hij op kantoor, 's middag ging hij 'de boer op'. Hij hield voorlichtingsavonden voor de boeren en voerde ook de regie over een heel regiment voorlichters. Het maakte hem tot een bekend en gewaardeerd persoon in de Limburgse agrarische wereld. Naast zijn verantwoordelijke baan was Sjef ook sociaal actief. In St. Odiliënberg trad hij in 1980 toe tot het kerkkoor waarvan hij ook sinds 2001 voorzitter was. Nadat hij op zijn 62^e met de VUT was gegaan kwam er nog meer tijd voor zijn vrijwilligerswerk (samen met zijn vrouw) in het zorgcentrum. In dat kader organiseerde hij ook vaker uitstapjes voor de bewoners naar met name Zuid-Limburg. Maar ook zijn familie kon altijd op zijn hulp in de vorm van raad en daad rekenen. Hij stond voor iedereen klaar die een beroep op hem deed. Ook al waren de activiteiten die hij ontplooide de laatste tijd vanwege Corona op een lager pitje komen te staan, hij stond nog midden in het leven toen hij vlak na zijn 60-jarig huwelijksjubileum in september een slechte uitslag van een ziekenhuis-onderzoek kreeg. Zo goed en kwaad als het ging bereidde hij zich op het einde voor, dat zich op eerste kerstdag sneller dan verwacht aandiende. Na de uitvaartmis volgde in stilte de crematie in Echt.

Wit U ons in deze (Corona-) tijd extra financieel ondersteunen? Bij voorbaat dank!

Herkenbosch: *NL 52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus*

Melick: *NL 40 RABO 0133 000 400 t.n.v. RK kerkbestuur St. Andreas*

Montfort: *NL 39 RABO 0134 704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina*

St. Odiliënberg: *NL 79 RABO 0138 1180 00 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus*

Posterholt: *NL 06 RABO 0142 301 760 t.n.v. RK Kerk St. Matthias*

Vlodrop: *NL 10 RABO 0154 600 512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus*

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl.

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825 – p.hamans@roerkerken.nl

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765 – g.sars@roerkerken.nl

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154 - r.mom@roerkerken.nl

Bert Venner (Roermond), diaken, tel. 320 215 - b.venner@roerkerken.nl

Lian Overbeeke (Posterholt), catechiste, tel. 06 – 526 20 245 - l.overbeeke@roerkerken.nl

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marjo Janssen), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 - catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg (Marlou Roeleveld), tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 - martinus@roerkerken.nl